

Arrest

nr. 237 636 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 27 december 2019 geïnterpelleerd door de politie van Leuven.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 14 januari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan op 15 januari 2020 in kennis gesteld. Het beroep tegen deze beslissing ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt op 30 juni 2020 met arrest nr. 237 632 verworpen omdat deze beslissing minstens impliciet werd ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 4 februari 2020 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan op 5 februari 2020 in kennis gesteld. Met arrest nr. 237 635 van 30 juni 2020 verklaart de Raad het beroep tegen deze beslissing doelloos omdat deze beslissing (bijlage 13septies) impliciet werd ingetrokken.

1.4. De gemachtigde van de minister neemt op 5 februari 2020 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(...)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Leuven op 27.12.2019 en op 30.12.2019 door de sociaal assistent van het gesloten centrum te Brugge.

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : I. O.

geboortedatum : 17.04.1964

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06/04/2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09/07/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

De politie van Leuven probeerde de betrokkene te horen op 27.12.2019, maar zij weigerde de gestelde vragen te beantwoorden. De betrokkene weigerde alle medewerking.

Betrokkene werd meermaals onderzocht tijdens haar verblijf in het centrum. Op 30.12.2019 werd zij onderzocht door een arts, die vaststelde dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Op 07.01.2020 werd zij ook onderzocht door een psycholoog. Die laatste stelde vast dat de betrokkene een psychotische kwetsbaarheid vertoont. Ze heeft vaststaande overtuigingen die niet stroken met de realiteit. Volgens de psycholoog is de psychotische kwetsbaarheid van de betrokkene ernstig, in die mate dat het voeren van een gestructureerd gesprek – een hoorrecht vragenlijst bijvoorbeeld – nagenoeg onmogelijk is. Omwille van haar psychische toestand werd dan ook een negatief advies geformuleerd betreffende de afname van een hoorrecht.

Alle mogelijkheden inzake begeleiding bij terugkeer naar het land van herkomst worden onderzocht, opdat een verdere opvang en/of medicamenteuze en psychologische behandeling van de betrokkene gewaarborgd zijn bij haar aankomst. Betrokkene weigert momenteel echter mee te werken. Verschillende pistes worden verder onderzocht en alles wordt in het werk gesteld om de betrokkene in de best mogelijke omstandigheden op te vangen bij aankomst in haar thuisland (Caritas, opvang door familie, ...).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit artikel waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Verder moet er opgemerkt worden dat de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volgens haar administratief dossier heeft de betrokkene twee meerderjarige kinderen die in Frankrijk wonen. Er blijkt niet dat zij contact onderhoudt met hen. Zij was getrouwd met een Franse onderdaan, maar ondertussen gescheiden. Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van 8 EVRM in.

Het staat betrokkene bovendien vrij om op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- en familieleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk of een ander land van de EU te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Op 20 april 2020 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wat de verwerende partij ter kennis van de Raad brengt op 2 juni 2020.

2.2. Door het nemen van de nieuwe beslissing van 20 april 2020 (tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)) leidt de Raad af dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van 4 februari 2020 door het bestuur impliciet, doch zeker, werd ingetrokken (cf. RvS 12 januari 2017, nr. 237.014), wat de Raad vaststelt in haar arrest nr. 237 635, uitgesproken op 30 juni 2020.

De Raad benadrukt dat de intrekking van een beslissing tot gevolg heeft dat die beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt (RvS 20 mei 2003, nr. 119.574), zodat het bestuur hieraan geen rechtsgevolgen meer kan verbinden.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat het inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. De bestreden beslissing is een *accessoire* vordering van het genomen bevel om het

grondgebied te verlaten van 4 februari 2020, zaak waarin de Raad heeft vastgesteld in haar arrest nr. 237 635 van 30 juni 2020 dat deze bijlage 13septies impliciet werd ingetrokken.

De Raad benadrukt dat de intrekking van een beslissing tot gevolg heeft dat die beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt (RvS 20 mei 2003, nr. 119.574), zodat het bestuur hieraan geen rechtsgevolgen meer kan verbinden. De huidige bestreden beslissing is een *accessoire* beslissing van de beslissing tot verwijdering van 4 februari 2020 (bijlage 13septies).

2.4. Nu de beslissing tot verwijdering van 4 februari 2020 (en ook deze van 14 januari 2020), die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, impliciet is (zijn) ingetrokken, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Bijgevolg is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te halen, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

De bestreden beslissing verwijst weliswaar ook naar een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 9 juli 2018, maar zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, en uit de bijlage 13septies van 20 april 2020, zijn de omstandigheden sterk gewijzigd.

2.5. Bijgevolg is wordt het beroep doelloos.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN